

БОГЪ Е МИЛОСТИВЪ

Ана била бедна вдовица и майка на две малки деца, останали безъ всѣкакви сръдства следъ смъртта на бащата, бившъ фелдшеръ въ една военна болница.

Еднажъ, по време на тифусна епидемия, фелдшерътъ се заразилъ отъ болнитъ съ тази опасна болестъ, и, колкото да се мъчили лѣкаритъ да го излѣкуватъ, следъ две седмици той умрѣлъ, като едва успѣлъ да каже следнитъ думи на плачещата до леглото му Ана:

— Не тужи, жено! Богъ не ще остави на произвола сирачетата. Той невидимо следи всѣка наша стѣпка отъ гължовото небе. . . И тебе и децата ни Той не ще остави, само потѣпвайте по волята Му! . . .

Тъжела, тъжела Ана, па следъ това скоро се заела съ работа, тъй като малкитъ Григорчо и Вѣрка искали да ядатъ. Тя почнала да събира по гори, поле-

та и ливади лѣковити треви, които продавала на болницата и аптеката.

Следъ известно време въ цѣлата околностъ нѣмало вече друга такава събирачка на лѣковити треви, каквато била Ана. Тя отъ сутринъ до вечеръ бродѣла по разни глухи мѣста и търсѣла полезни разстения.

Съ спечеленитъ пари тя купувала всичко необходимо за децата си и тѣ не чувствували нужда отъ нищо.

— Тия полезни треви не азъ намирамъ, деца, а Богъ ни ги дава! — казвала Ана на децата. — Той следи за насъ отъ небесната висота и не позволява да загинатъ сирачетата.

Случило се еднажъ, че Ана отишла съ децата при развалинитъ на единъ старъ замъкъ въ една планинска мѣстностъ, като се надѣвала да намѣри тамъ една рѣдка трева, поржчана ѝ отъ аптекаря.

— Почакайте; — казала Ана на децата, — на полянката долу, а азъ ще ида да потърся тревата между каменнитъ стени.

Децата останали на поляната, а майката почнала да се изкачва къмъ замъка по една стрѣмна скала. Но преди да стигне до замъка, чула отчаяния писъкъ на Вѣрка:

— Мамо, спаси ме! Мамо, змия иска да ме ухапе! . . . Спаси ме, мамо! . . .

Като луда се затичала обратно изплашената Ана, доближила до Вѣрка, която стояла бледна като снѣгъ и гледала въ една посока.

Ф. Георгиевъ